

Một lòng tin ở Nhân dân

Sau ngày mùng 2 tháng 9 năm 1945, Bác về ở số nhà 8 - đường Vua Lê, nhà này trông sang Thủy Tạ, hiện nay vẫn còn vết tích những cuộc chiến đấu gay go giữa trung đoàn Thủ đô và quân mũ đỏ Pháp trong những ngày đầu kháng chiến.

Ở căn nhà này và ở Bắc Bộ phủ, Bác và Trung ương đã quyết định nhiều chủ trương lớn: vấn đề thành lập Chính phủ lâm thời thay cho Ủy ban dân tộc giải phóng, vấn đề tuyên cử quốc hội đầu tiên của nước Việt Nam Dân chủ cộng hòa, vấn đề tăng gia sản xuất để cứu đói, vấn đề diệt giặc đói, vấn đề chống âm mưu trở lại đô hộ của Pháp, vấn đề đối đãi với quân Tưởng Giới Thạch sắp sang, với bọn Việt quốc, Việt cách sẽ theo quân đội nước ngoài trở về.v.v... Lúc bấy giờ, ở miền Nam, quân Pháp đang lăm le quay trở lại. Đế quốc Mỹ, Anh cũng tỏ dã tâm xâm lược và dòm ngó.

Đề đối phó với bầy thú dữ này, chúng ta thiếu thốn đủ điều: bộ máy nhà nước còn mong manh, quân đội chưa lớn mạnh, tài chính không có, nạn đói vừa qua làm chết hàng triệu người và vẫn còn đang đe dọa nhân dân cả nước.

Bao nhiêu việc lớn quan hệ đến vận mạng của đất nước! Khó khăn trước mắt hầu như quá sức người! Thế mà Bác vẫn ung dung bình tĩnh, nhìn xa thấy rộng. Trước ngày quân Tưởng sang, Bác nói đại ý:

- Bọn ấy sang thì chẳng tử tế gì đâu. Chúng sẽ ăn bám, báo hại, đưa bọn phản động về phá ta, làm nhiều điều chướng tai gai mắt. Phải khôn khéo và luôn luôn tỉnh táo. Phải biết nhân nhượng, cái gì cho, cái gì không cho, phải đối sách thích hợp.

Và Bác thường nhắc: Nhưng nhân nhượng không phải là khuất phục.

Quân Tưởng kéo vào đến hơn hai mươi vạn. Tưởng Lư Hán âm mưu chuyển này sang một sẽ là tiêu diệt Việt Minh cộng sản, đưa Quốc dân đảng lên cầm quyền, hai là, nếu không tiêu diệt được thì cũng bắt cộng sản phải nhượng bộ nhiều.

Về phần ta, ta cố hết sức tránh khiêu khích và xung đột. Một số đồng chí thấy quân Tưởng ngang ngược, chặn đánh chúng nó ở Lào Cai, Yên Bái. Bác đề nghị với Trung ương quyết định phải đình chỉ ngay. Tại Hà Nội, bọn phản động Quốc dân đảng dựa vào thế quân Tưởng, gây rối. Có người định triệt ngay. Bác nói:

- Triệt chỗ này, nó làm chỗ khác, cứ để đấy, trừ khi nó gây sự phá rối quá lắm thì bắt những kẻ phá rối trật tự.

Khi bọn phản động đòi bảy mươi ghế trong Quốc hội nhiều người tỏ ý không nhượng bộ, vì việc ấy không dân chủ. Bác nói:

- Cứ cho dân ta rất sáng suốt và sẽ biết ai tốt, ai xấu.

Nhưng không phải Bác chỉ mềm dẻo. Khi cần, Bác lại rất kiên quyết. Một hôm, Lư Hán đòi thêm gạo. Chúng ta vừa mới trải qua nạn đói khủng khiếp do giặc Pháp, giặc Nhật gây nên: hơn hai triệu đồng bào bị chết. Việc tăng gia sản xuất chưa được là bao, nhân dân còn chưa đủ ăn. Bác trả lời Lư Hán là không có gạo. Một viên tướng của Lư Hán dọa: “Không có gạo thì sẽ dùng vũ lực”. Bác bình tĩnh trả lời:

- Ông muốn làm gì cũng được. Nhưng tôi không thể cho ông nhiều gạo hơn nữa để dân tộc tôi chết đói.

Trước thái độ kiên quyết ấy, Lư Hán phải đầu dũa. Thực tế là chúng ta đã có cả khối đoàn kết toàn dân làm hậu thuẫn cho Đảng và Chính phủ. Những cuộc biểu tình biểu dương tinh thần đoàn kết và lòng tin vào Đảng và Chính phủ của nhân dân đã phá tan mọi âm mưu của thù trong giặc ngoài hòng bóp chết Đảng Cộng sản và chính quyền non trẻ của ta. Lòng tin của Bác vào sức mạnh của nhân là một lòng tin tuyệt đối, và qua đây cũng thể hiện những đức tính quý báu của Bác: sáng suốt, biết mình, biết người, kiên quyết trong chủ trương, mềm dẻo trong sách lược. Chính nhờ tay lái già dặn của Bác và Đảng, con thuyền cách mạng Việt Nam đã qua cơn sóng gió bão bùng.